

ASF PRESENTERAR

MAGNUS ALM

MED SÅ MYCKET VATTEN
INPÅ KNUTARNA

BASERAT PÅ EN NOVELL AV RAYMOND CARVER

Med så mycket vatten inpå knutarna

Förord

Detta scenario är ett resultat av att jag började intressera mig för författaren Raymond Carver under vårterminen –03. Jag läste novellsamlingen *Short cuts* och blev oerhört fascinerad av hans sätt att gestalta människor i ibland ovanlig situationer, och ibland helt vanliga. Han lyckas på något sätt få in antitwistar som allt som oftast sätter griller i huvudet på läsaren. Jag förälskade mig i just novellen *Med så mycket vatten inpå knutarna* och tänkte att den skulle passa minst lika bra som ett friformsscenario. Detta är helt enkelt min tolkning av Carvers novell.

Läs genom manuset och karaktärerna. Begrunda. Det krävs inte mycket teknik för att spelleda detta scenario, bara god berättarkänsla. Du kan gärna läsa novellen i *Short cuts* som förberedelse, men det är absolut inte nödvändigt. Tanken är att ge en intressant upplevelse med mycket karaktärsspel och eftertanke. Hoppas du och spelarna får en trevlig stund.

Magnus Alm

Innehåll

<i>Introduktion till scenariot och karaktärerna</i>	<i>6</i>
<i>Scenariot i korthet</i>	<i>8</i>
<i>Bilresan</i>	<i>10</i>
<i>Vandringen</i>	<i>12</i>
<i>Ankomsten</i>	<i>13</i>
<i>Upptäckten</i>	<i>14</i>
<i>Vistelsen</i>	<i>15</i>
<i>Hemfärden</i>	<i>16</i>
<i>Robert "Robbie" Michaels</i>	<i>18</i>
<i>Gordon Johnson</i>	<i>23</i>
<i>Mel Dorn</i>	<i>28</i>
<i>Vern Williams</i>	<i>33</i>

Introduktion till scenariot och karaktärerna

Med så mycket vatten inpå knutarna utspelar sig någon gång i slutet på femtiotalet, i Amerika. I norra Oregon för att vara mer precis. Det exakta året är inte intressant, det viktiga är att det var bättre förr. Folk var pålitligare, krig var hederligare och ungdomarna respekterade de äldre. Som du säkert har förstått är scenariot helt och hållet inriktat på karaktärsspel, inget annat. Visst finns det ett mysterium inblandat, men det finns där inte för att lösas eller efterforskas, det bara finns där. Hela poängen med **Med så mycket** vatten inpå knutarna är att nå djupt i karaktärsspelet, inte leka deckare.

Vad är storyn då? Jo. Fyra män i medelåldern är iväg på till floden Naches för sin årliga fiskehelg vid. De brukar dricka sprit, spela kort och snackar skit. Fisket är förstås också viktigt, men bara en del av umgänget, som trots allt är allra viktigast. De gamla vännerna träffar inte varandra speciellt ofta nu för tiden, och när de gör det är oftast frugorna i närheten. Detta är deras enda flykt från vardagen, fruarna och ålderns annalkande höst. Den årliga resan är viktig för dem allihop, utan tvekan. Men när männen har tagit sig hela vägen ut till lägerplatsen långt ute i obygden dyker ett lite annorlunda dilemma upp. De finner en ung kvinna flytande med ansiktet nedvänt i floden, död som en sill. Här borde de kanske återvända, ringa polisen och kanske till och med prata ut med sina nära och kära. Men det gör de inte. De stannar kvar helgen ut, dricker sprit och spelar kort. Varför? De är äldre, har tappat sugen och vet att det inte spelar någon roll om hon ligger där en dag eller två extra.

Robert "Robbie" Michaels – 54 år gammal, Sjukpensionär.

En lite småpatetisk sjukpensionär som mest sitter på verandan och dricker öl.

Gordon Johnson – 54 år gammal, Bankman.

En man som är bitter på livet sedan han förlorade sin son i Timmy i andra världskriget.

Mel Dorn – 55 år gammal, Bilförsäljare.

En lyckad bilförsäljare med snygg fru, trevliga döttrar och ett glänsande leende.

Vern Williams – 55 år gammal, Mångsysslare.

En mångsysslare som är lite av jokern i gänget. Lever just nu på att korrekturläsa en reklamkatalog för damunderkläder.

Scenariot i korthet

Bilresan – Det börjar med att Robbie åker runt i sin stora Buick och hämtar upp de övriga, en efter en. De beger sig ut på motorvägen, åker ett gäng mil. Lyssnar på radio, tankar på en mack (Där sista telefon på fem mil ligger). Kör förbi några brudar som är ute och cyklar. De parkerar på parkeringen vid gränsen till det stora naturreservatet.

Vandringen – De traskar mot Naches och Robbie som har sin fotskada blir redigt trött. Inte bara han blir trött, utan också alla de andra. Det är helt enkelt lite jobbigare än det var en gång i tiden. Det tar längre tid än väntat att gå till lägerplatsen. På vägen ser de spår efter björn.

Ankomsten – De kommer fram till den gamla hederliga lägerplatsen. De slår upp sina tält, plockar nog fram sprit och några kanske börjar spela kort. Några kanske vill gå och kasta några kast, annars går de väl och lägger sig efter ett tag.

Upptäckten – Oavsett när de går för att fiska, samma kväll som de anländer eller morgonen efter, gör de samma upptäckt. En naken ung kvinna ligger död i vattnet, med ansiktet neråt. Vad skall de ta sig till? De är trötta, har gått långt, kommer inte att kunna åka upp till Naches igen den här sommarn, och det var länge sen senast. De skall vad som än händer bestämma sig för att stanna. Tanken är att de själva skall upptäcka att de faktiskt inte har lust att åka tillbaka riktigt än. Trots upptäckten.

Vistelsen – De fortsätter som de gjort tidigare år. Super, spelar kort, pratar minnen, snackar skit och trivs. Steker mat och grillar foreller som de fångat. Kanske binder de fast kvinnan i foten om de upptäcker att hon är på väg att

flyta iväg. Två dagar fyllda av fiske och sprit rinner iväg, och de packar ihop för att åka hem.

Hemfärden – Det tar lång tid att gå, de är trötta. De packar in i bilen och åker hemåt under tystnad. De stannar kanske till vid macken och ringer polisen. Kanske inte. Sedan släpper Robbie av dem en och en, de försvinner hem till sina fruar. Sedan är scenariot slut.

Bilresan – Fredagen

Det är någon gång i slutet på femtiotalet. Det spelar egentligen inte så stor roll exakt vilket år det är. Det viktiga är väl att det var bättre förr. Ja, folk var pålitligare, krig var hederligare och ungdomarna respekterade de äldre. Eller ja, kanske var det inte direkt bättre förr, men det var annorlunda. För Robbie, Mel, Gordon och Vern var det definitivt annorlunda. De var yngre, hade inte några extra ovälkomna kilon hängande på buken, eller en fruga som hellre drack kaffe och skvallrade med granntanterna än stod framför spisen. Jo, det var annorlunda förr helt enkelt, kanske inte alltid bättre, men oftast.

Robbie sitter i sin stora Buick på garageuppfarten. Han tittar på grannen som precis gått ut i morgonrocken för att hämta tidningen. Han möter Robbies blick med ett vänligt vinkande, tänder en pipa och går tillbaka in i sitt hus med tidningen under armen. Robbie vinkar tillbaka och tittar rakt fram, på motorhuven. Den röda färgen blänker i morgonsolen, bilen är nyvaxad. Grannpojken gjorde det för en dollar, och han gjorde jobbet bra. Barnahänder är nog bäst, ömmast mot lacken. Han vrider om nyckeln och lyssnar till motorn spinna, inget fel på den inte. Nej, än går den, gamla trotjänaren. Han slår på radion, kör långsamt ut från uppfarten och vidare in mot centrum. Bort från de minutiöst utplacerade villorna och perfekt klippta gräsmattorna. Bort från plastflamingos och nyinflyttade barnfamiljers stök och skrän. Fåglar kvittrar och det är fortfarande folktomt på de solvarma gatorna. En förväntansfull spänning vilar i luften. Det kommer bli en bra helg.

Robbie hämtar upp först Vern, sedan Mel vid hans stora villa där han fru kysser honom farväl, och sist hämtar de Gordon som väntar på tågstationen. De tar sig ut till motorvägen, eller närmare bestämt ”Interstate 84” och åker norrut, mot Blue Mountains naturreservat. Den ensliga motorvägen kantas av grönskande natur och vidsträckta skogar. Vinden fläktar friskt i håret och

radion skvalar skön musik. Här skall spelarna få känna på sina karaktärer och börja leta sig in i spelet.

På vägen till Blue Mountain måste de tanka, och det ligger en mack lägligt ungefär tre mil från reservatet. Macken är nedgången och sliten, precis som den enda anställa där. I en gungstol på verandan framför macken sitter en ensam och sömnig gammal man med slitna jeans, hängslen, solkig skjorta och en keps med texten "Oregon Mammoths". Han erbjuder sig att tvätta framrutan och fylla upp tanken. På en skylt står det "Sista telefonen på fem mil". De är verkligen ute i vildmarken.

På vägen till parkeringen vid Blue Mountain kör de förbi två unga tjejer, en lång brunett, och en lite kortare blondin som är ute på cykelsemester. Tjejerna har på sig korta shorts och arbetarskjortor med de två översta knapparna uppknäppta. De är givetvis ointresserade av skjuts eller vad männen än kan tänkas erbjuda, men de fnittrar förtjust om konversation skulle uppstå. Framförallt om männen ger dem komplimanger.

Därefter kommer de fram till parkeringen. Förutom deras egen bil är parkeringen helt tom sånär som på en grön pickup. Här blir de andra kanske lite förvånade när de packar ur bagaget och får se att Robbie har tagit med sig ett gevär.

Vandringen – Fredagen

Det är en stunds promenad till den gamla vanliga lägerplatsen. Färden går längs med en större landsväg, och sedan får de ta av in på en mindre stig. Naturen är otroligt vacker och sommarsolen värmer gott. Skogen lyser grön av framförallt stora tallar men också en hel del lövträd, och småfåglars kvitter fyller luften. Ibland kan de höra floden Naches porla någonstans långt borta. Då och då hör de en rovfågel skria, och högt ovanför dem kan de kanske se en örn eller liknande sväva majestätiskt.

De går genom stora bergspass och genom djup, tät skog. Det tar längre tid att gå än de är vana vid, och det är väldigt tungt att gå, framförallt för Robbie som har lite ont i foten sedan han skadade sig för flera år sedan. Därför kommer de blir tvungna att stanna sig och vila åtminstone en gång. Solen gassar och det är varmt och svettigt.

När de börjar närma sig lägerplatsen upptäcker någon av dem stora spår på stigen, spår efter någon slags björn kan Gordon konstatera. Spåren går längs med stigen framåt, och efter ett tag viker de av snett inåt skogen igen, men de ser ut att leda i ungefär samma riktning som stigen, mot lägerplatsen med andra ord.

Ankomsten – Fredagen

Det har hunnit bli ganska sent, strax efter klockan sex och de är alla mycket trötta när de kommer fram. Lägerplatsen är sig lik, en kal plätt som ligger mitt inne i urskogen. Precis bredvid den öppna gläntan flyter Naches fram i lugn och maklig takt, den är ungefär fyra meter bred och inte speciellt djup. Längre nerströms blir den dock mer strid, och den övergår mer till fors ju längre nedströms man följer den.

Antagligen börjar de packa upp sina två tält och laga lite mat. Säkerligen dyker också spriten upp. Det är lika vackra omgivningar som vanligt, och det känns otroligt skönt att få sitta ner och ta det lugnt.

Försök inte stressa spelarna, låt de ta allt i sin egen takt. Kanske vill de fiska, kanske inte, det spelar ingen roll. Inget speciellt händer om de inte går en bit nedströms, vilket de antagligen inte gör med tanke på hur trötta de är. Men om de gör det, hoppa bara till nästa avsnitt i scenariot. Annars blir det en händelselös kväll, sånär som att någon kan tycka sig höra ett knak i skogen vid lämpligt tillfälle.

Upptäckten – Fredagen eller Lördagen

Upptäckten sker möjligtvis samma kväll som de kommit, men troligare morgonen efter då de bestämmer sig för börja fiska. Det går utmärkt att påpeka för dem att de vanligtvis brukar dela upp sig två och två, för att inte skrämma bort all fisk. Det ena paret går alltid uppströms, det andra går nedströms.

Låt de gå iväg åt olika håll, ställa sig och fiska och ha det trevligt. De som står uppströms får rejält med napp. Men de som står nedströms får inte så mycket, och kanske finns det mer fisk lite längre ner för floden? Du kan låta en av de två som står nedströms se en sten, bakom vilken han tror att det kan tänkas stå en stor saftig forell. När han närmar sig stenen gör han dock ett makabert fynd. Här är vattnet lite mer strömt än borta vid lägret, och i en liten vik har det uppstått ett bakvatten, där smuts och löv samlats i små virvlar. Mitt i viken ligger en ung kvinna i tjugoårsåldern flytande med ansiktet nedvänt i floden. Hon har långt brunt hår och huden är kritvit.

Det är viktigt att fyndet inte blir alltför dramatiskt. Åldern har tagit ut sin rätt hos männen och fyndet kanske mest av allt känns tröttsamt. Kontentan blir att det enklaste och skönaste alternativet är att helt enkelt ignorera kroppen.

Vad de gör nu är helt upp till dem. Det som är essentiellt för scenariot är dock att de inte väljer att åka hem, ringa polisen och avsluta sin fiskehelg. De har ju längtat efter detta i två år, och nu vill de inte sumpa chansen. De skall helt enkelt bestämma sig för att stanna. Annars får du jobba på dem. Påpeka att det är väldigt soligt ute, de känner sig rejält trötta sedan färden dit, och ifall fyndet görs på lördagen har de säkert druckit dagen innan och är bakfulla.

De blir helt enkelt kvar, vad som än händer. De fortsätter väl fiska och umgås, enda skillnaden är att det ligger en död kvinna en bit nedströms.

Vistelsen – Lördagen

Det är härligt väder och fiskelyckan är god. De kan grilla foreller till middag och sedan börjar säkerligen supandet. Tanken är bara att dagen skall gå av sig själv, utan speciellt mycket spelledande. Detta är en av de viktigaste scenerna, rent spelmässigt. Låt dem spela ut sina karaktärer, öppna sig och friforma ordentligt.

Efter middagen är det inte tänkt att mycket händer, möjligtvis kan någon tycka sig höra knakande uppe i skogen och de kanske beger sig ut på jakt efter björnen, eller om de tror att det är något annat, personen som haft ihjäl flickan till exempel. Det kan bli en dramatisk scen i den mörka natten, med berusade medelålders män som försöker göra rätt för sig på sitt eget sätt.

Men när allt lugnat ner sig, precis när de skall gå och lägga sig, börjar det störtregna. Himlen öppnar sig och ett riktigt skyfall brister ut. Mel kommer på att kroppen kanske kommer att flyta iväg. Floden kommer att bli stridare och det vore inte helt otänkbart att hon skulle börja driva bort nedför floden. Antingen ignorerar de det, eller så går de ner och knyter fast henne. Det störtregnar och är inte inbjudande att gå ut från tälten och blöta ner sig. Ifall de inte knyter fast henne kommer hon mycket riktigt att ha flutit bort nästa morgon.

Hemfärden – Söndagen

Det känns trögt att packa ihop och tar lång tid att gå tillbaka till bilen. Det känns inte riktigt lika idylliskt längre, och solen har gått i moln. Ifall de tittar efter ifall kvinnan ligger kvar på samma ställe innan de går så ligger hon där ifall de knutit fast henne, annars är hon borta, bortfluten neråt floden.

De packar in sig i bilen, och ser att den enda bilen förutom deras är fortfarande samma gröna pickup. Ifall de tittar in i den ser de inget av intresse, ifall spelarna leker hjältar och bryter sig in i bilen hittar de några dollarsedlar i handskfacket och en förlovningsring i kvinnostorlek. Inuti i den står det graverat ”Till min älskade Jennifer”.

När de satt sig i bilen och åkt hem läser du följande text. Kanske behöver den modifieras lite, det är bara att skarva, för vad som helst kan ju trots allt hända. Om de bestämmer sig för att åka till polisen, eller ringa dem från bensinmacken kan du vänta med att läsa texten tills efter dess. Men när de sitter i bilen, på väg till Baker City igen. På väg hem. Då läser du följande:

De hade ju sett fram mot helgen. Och det blev väl kanske inte riktigt som de hade väntat sig. Men vafan, huvudsaken är ju att de hade roligt. Precis som förr i tiden

Robbie kör den gamla Buicken längs med 84:an och in i Baker City. Han släpper av de andra, en efter en. När alla har lämnat bilen, tagit sina saker ur bakluckan och försvunnit åt sina egna håll kör han ensam hem till huset. Han ser samma granne som han såg när han åkte hemifrån i fredags stå och klippa gräsmattan. Robbie ser ner på instrumentpanelen, han har kört trettiofem mil i helgen. Bilen måste in på service snart. Han tänker på vad han ska göra nu, när han kommer hem, och han känner sig osäker. Stolen på verandan står tom, den ser nästan ensam ut. Grannen har visst fått stopp gräsklipparen. De får ögonkontakt med varandra, och grannen vinkar. Robbie tutar, och vinkar tillbaka.

Robert "Robbie" Michaels

54 år, sjukpensionär

"Nu blir det ju mest att man sitter på verandan och dricker öl."

Robbie om sig själv

Man är väl lite av en dagdrivare nu för tiden. Grabben är utflugen, frugan har sina intressen och jag ju jobbar ju inte längre. Det är en rätt skön tillvaro, att bara finnas till. Och sen vi köpte TV:n finns det ju alltid något att göra. Tycker jag har nått alla mål. Skaffat fruga, hus, en välskapt son och jobbat tills jag inte kunde fortsätta längre. Vet inte om man kan begära så mycket mer? Kanske en ny bil. Buicken börjar bli lite gammal, och det stör mig fortfarande att Mel lyckades övertala mig till att köpa en med röd lack, när jag egentligen ville ha grön metallic. Mel jobbar ju nere på bilhandeln, och May (frugan alltså) tyckte att han körde med mig, fick mig att köpa den bara för att de inte hade några andra färger i lager. Men jag sade till henne (May alltså) att så skulle Mel inte göra, vi är ju gamla kompisar från high school och allt. Vi har ju känt varandra så länge. Vi kan lita på varandra. Och Buicken har fungerat bra, men nog skulle det vara roligt med en ny. Och man kan ju alltid drömma. Det kostar inget.

Robbie om livet

Jodå, man skall väl inte klaga. Dåligt har jag det inte, inte så tokigt alls faktiskt. Frugan har ju förstås blivit tjugigare på senare år. *Du borde ta dig för något, du borde fixa bilen, du borde...* och så vidare. Finns alltid något att anmärka på, om hon orkar. Men hon tar det med jämnmod för det mesta. Sen jag satte foten i pressmaskinen nere på fabriken har ju mycket förändrats, men inte direkt till det sämre. Fast det är klart, om inte advokaten, Mr. Martinsson, hade hjälpt mig, hade jag inte haft det bra idag. De ville ju inte erkänna att

det var deras fel, att säkerhetsavståndet var alldeles för lågt beräknat. Det trodde jag inte om Ford, att de skulle lämna mig i kylan när jag jobbat troget i trettio år och råkade ut för en olycka på deras fabrik. Om inte Mr. Martinsson hjälpt mig i rätten hade det nog blivit till att packa ihop och flytta, hade knappast haft råd att behålla huset. Men nu löste det sig fint. Vi gjorde upp utanför rättssalen, i godo som Mr. Martinsson kallade det. Han sade att de var rädda, och att det var därför de erbjöd mig en heltidslön livet ut. Vi hade kunnat gå vidare sade Mr. Martinsson, stämt dem och visat att man inte kan behandla arbetarna som skit. Men det spelade inte så stor roll för mig vad de tyckte om de anställda. Jag blev glad, riktigt glad när de erbjöd lönen. Det fanns ingen tvekan där.

Nu blir det ju mest att man sitter på verandan och dricker öl. May har ju sina väninnor och så är hon engagerad i olika frågor, kyrkan och sånt där. Vi försöker kommer ut tillsammans åtminstone en gång i månaden, kanske åka på picknick eller äta ute. Men det är långt från alla månader vi kommer iväg. Vet inte riktigt varför, men antar att vi bara har tappat sugen på att umgås med varandra. Vi har ju trots allt gjort det i några år nu.

Robbie om familjen

Man kommer ju från litet av ett arbetarhem. Morsan var hemma och tog hand om mig och brorsan förstås. Pappa jobbade på Ford. Det var där jag började jobba efter High school, som karosspressare. Brorsan flyttade uppåt, hamnade i Washington, gick på college. Sen dess har han blivit kvar där, skaffat fruga och barn. Vi pratar inte ofta, senast var det på mammas begravning. Antar att man kan säga att han är den lyckade av oss, och ifall mamma eller pappa fortfarande levde hade de väl varit stoltast över honom. Mathew, den jäkla smöraren.

Därför försökte jag aldrig slå min son Albert några illusioner. Han visste vad som gällde, att vi inte hade pengar till college. Och han var nog inte heller speciellt intresserad av att plugga vidare efter High School. Så han började också på fabriken, jobbade bara några stationer bort från mig. Han går där

fortfarande, men vi syns inte så mycket längre, eftersom jag fick sluta på grund av fotskadan. Och ungefär samtidigt flyttade han hemifrån. Ibland kommer han hem på middag, men han har aldrig någon tjej med sig. Det är bara han, och ibland blir jag lite orolig att det är något fel på honom. Tjugofem år gammal och ingen flickvän. Det förbryllar mig lite, och ibland undrar jag om han skulle haft några mer örfilar som liten. Skulle kanske ha gjort mer man av honom. Fast det är klart, det hade May aldrig gått med på.

Jag träffade henne på high school, och hon var alltid den som tog hand om de svagare. En riktigt god kristen, och jag antar att hon tog mig till sig av ren barmhärtighet. Ibland känns det så i alla fall, hon har ett helt annat socialt liv än mig. Är ofta bortrest på resor med kyrkan och är engagerad i olika föreningar. Jag tycker förstås mycket om henne, men vi är rätt trötta på varandra. Därför låter jag henne vara ifred, och hon låter mig få ordna saker hemma i min egen takt. Det blir bäst så.

Robbie om vännerna

Det skall väl erkännas, att jag kanske inte har huvudet lika mycket på skaft som mina vänner. May tycker att de utnyttjar mig ibland, och kanske är det så, men vad är vänner till för, om de inte kan ställa upp för varandra? Jag träffade Gordon, Mel och Vern på high school. Vi har alla vuxit upp här i Baker City och vi passade bara ihop helt naturligt på något sätt. Vet inte riktigt varför. Det var jag som höll ihop gänget. Vi brukade träffas hemma hos mig och skjuta ekorrar med luftgevär från mitt fönster. Pappa var aldrig hemma och mamma märkte det inte. Vi hade ju ändå bara roligt, det var inte direkt någon som kom till skada. Vi drack öl, ibland gick vi till danser, men inte så ofta. För mest var det bara Mel som fick gå hem med någon. Vi fick bara se på när han plockade upp donna efter donna på dansgolvet.

Mel, ja han har ju alltid varit den som lyckats med det han tagit sig för. Han gifte sig med Alice, den snyggaste av alla tjejerna i high school och sedan skaffade de sig tre barn. Den äldsta av dem, sonen, har flyttat, men hans två yngre döttrar bor fortfarande hemma. Men de är väl på väg ut de också. Han har det

bra Mel, en vacker fru och ett bra jobb som bilförsäljare. Hörde att han sålde mest bilar av alla nere på "Galnde Ed's" förra året. Men när jag snackade med Gordon sade han att det mest var skryt.

Men så är han väl kanske inte den mest positiva av människor, Gordon. Han har inte haft det så bra sen Timothy, hans son, dog bort i Frankrike. Han var menig, tjänstgjorde med de andra stolta pojkarna och slog mot nazisterna. Det har gått hårt åt Gordon, och fastän det är flera år sedan verkar det som om han fortfarande går och tänker på det. Han fru, Lisa, säger knappt något nu för tiden. Men jag tror det blir bättre, det måste det bli. Vern brukar säga att om man ligger på botten kan det i alla fall inte bli värre.

Det är väl sån han är, Vern. Så han måste vara för att hålla huvudet ovanför ytan. Han har alltid nära till skratt och det förvånar mig lite. Han har inte direkt lyckats sedan vi gick ut high school. Han har jobbat med allt man kan tänka sig, jag fixade till och med ett jobb åt honom nere på fabriken, men han kunde inte behålla det mer än fem veckor. Bossen sa att han kom för sent alldeles för ofta, och det är väl sån han är, lite slarvig. Därför har han gjort det mesta, dammsugarförsäljare, produkttestare och gud vet allt. Men han är bra Vern. Han är bra. Precis som de andra. De är bra folk, hederliga karlar.

Det är tråkigt att vi inte ses så ofta nu för tiden. Det blir mest lite sporadiskt då och då. Ibland tar jag bilen ner till Vern och hälsar på honom, men det blir mest att vi sitter i hans kök och dricker öl. Mel hör oftast inte av sig om det inte något stort, eller något bra som har hänt, som förra månaden när han fick en försäljningspremie. Och eftersom Gordon flyttade till Richland förra sommaren ses vi väldigt sällan. Det är fiskehelgen uppe i reservatet i Blue Mountains som är vår grej, det är den enda stunden vi kan träffas helt för oss själv. Prata minnen, dricka en öl eller två och fiska i Naches, den största floden i naturreservatet. Bara koppla av. Vi kunde inte åka upp förra året, eftersom Gordon var mitt i sin flytt och vi andra hade fullt upp. Men vi får ta igen det i år. Det känns alltid kul att träffa de andra. De är riktiga vänner.

Robbie om den stundande helgen

Det skall bli kul. Är lite orolig för att foten skall ge upp under den långa vandringen till lägerplatsen, men det skall nog funka. Det måste funka helt enkelt. Eftersom vi missade att åka upp förra året känns det jätkligt viktigt att vi inte sumpar det i år också. Nej, nu skall vi ha kul. Slippa frugorna, dricka öl och fiska. Har packat ner ett gevär också, hörde att grannen några hus ner på gatan hade sett en björn uppe i reservatet för några helger sedan. Eftersom jag haltar när jag försöker springa är det väl lika bra att ta med bössan. Man vill ju inte bli björnkäk. Och om inte någon nalle dyker upp i buskarna kan vi ju alltid skjuta prick på ölburkar.

Robbie om fyndet

Jo, det är klart att man blev lite skraj. Men de andra verkade ju inte bry sig så mycket så jag försökte tänka på något annat. Vi åkte ju upp till Naches för att ha roligt så jag drack lite mer än vanligt, skojade med andra och pratade minnen precis som vanligt. Hon låg ju ändå där hon låg. Det var lika bra att låta henne ligga och ha kul så länge helgen varade.

Gordon Johnson

54 år, bankman

*”De viktigaste sakerna i mitt liv hände för tio år sedan,
nu känns det som om jag mest lever på alla minnen.”*

Gordon om sig själv

Vet inte riktigt vad man kan säga om mig. Antar att jag inte har så mycket spännande att berätta. De viktigaste sakerna i mitt liv hände för tio år sedan, nu känns det som om jag mest lever på alla minnen. Tyvärr. Det är nog så det är, och det finns inte direkt mycket jag kan göra åt det. Därför är det väl inte någon som skulle kalla mig muntergök, men å andra sidan är jag ingen luspudel heller. Nej, jag ställer upp för mina vänner, och för min familj, för det som finns kvar av den i alla fall.

Gordon om livet

Det finns dagar då jag verkligen undrar om det är värt jobbet att gå upp ur sängen. Sedan de tog Timothy från mig borta i Frankrike har jag inte varit mig själv. Han åkte över för att slåss för mänskligheten, för vår trygghet och framtid. Han dog någonstans på de västfranska lantbrukarslätterna. När jag fick reda på att min son hade blivit lämnad av nazister att dö på ett sockerbetsfält. Det var då verkligheten rasade samman kan man väl säga. Ingenting var sig likt efter det. Jag började tvivla kring allt jag gjort för att göra karl av honom. Jag stödde ju hans beslut att ta värvning, och hejade på tjänstgöringen. Tänkte att det var ett bra yrke för honom, att han kanske kunde nå någonstans inom armén.

Men det blev aldrig så. Vi brukade campa ihop, jag tog honom till scouterna och lärde honom hur man levde ute i skogen. Farsan var ju militär och visade

mig ett och annat, men till skillnad från hur pappa uppfostrade mig lade jag aldrig en hand på Timmy. Han hade respekt för mig, och jag hade respekt för honom, han var ju trots allt min son. Våra stunder tillsammans ute i naturen känns nu mest som avlägsna filmer. Filmer som spelas långt inne i mig om nätterna, för att påminna mig om mitt största misstag, att jag släppte det jag höll mest kärt av allt och aldrig fick se det igen. Jag saknar min lille Timmy, med sitt blonda hår, stolta blå ögon och klara kraftiga stämman. Han borde ha fått leva längre, skaffa familj och hus, leva ett värdigt liv tillsammans med värdiga människor. Inte dö med ansiktet nere i leran, som ett djur. Det var över tio år sedan han dog, ändå sitter han kvar i mig. Som ett ärr.

Frugan, Lisa, pratar inte så mycket om det längre. Hon pratar inte så mycket alls, och på ett sätt gör hon rätt. När något väl har hänt är det egentligen ingen idé att älta det. Det är något jag har lärt mig av Timmys död, att när en människa har gått bort är det ointressant att försöka förstå varför, eller gråta ändlösa floder. Det enda som hjälper är att resa sig upp ur sorgen och gå vidare. Ibland önskar jag att jag aldrig hade fått det där jäkla brevet, att jag aldrig behövt läsa om hans död och han bara hade försvunnit och aldrig mer kommit tillbaka. Då hade det i alla fall funnits hopp. Om att han kanske levde bra någon annanstans, att han bara hade tröttnat på oss här hemma.

Gordon om familjen

Jo, jag antar att man kan kalla mig och Lisa för en familj. Även om det inte är mycket av oss som finns kvar. Vi har precis flyttat från Baker City, där vi har levt hela livet tillsammans, till Richland som ligger några mil därifrån. Jag fick en chefsposition på stadsbanken där, och tänkte att det kanske var lika bra att ta chansen. Jag orkade inte med att se huset längre. Fixade inte att stanna till vid Timmys rum varje morgon när jag gick för att raka mig. Titta in på baseballplanschererna och de gamla leksakerna som Lisa hade tagit fram och strött ut på golvet. Det blev det bästa alternativet, att flytta. Vi borde nog ha gjort det tidigare, medan vi fortfarande hade musten i oss. Nu har det mest blivit lite annorlunda. Inte direkt bättre, eller sämre. Vi bor bara i en annan stad helt enkelt, och jag saknar vännerna en del. Men å andra sidan har jag

högre lön här och den mesta av lönen går åt till vapen. Jag har börjat samla på gevär. Tycker det är en rolig hobby, och Lisa har inget mot det, så länge hon får sina pengar till bingon. Och det får hon så gärna, hon förtjänar min uppskattning, och jag har svårt att visa den på annat sätt än genom pengar. Antar att vi har växt från varandra, något har förändrats mellan oss i alla fall. Jag brukade prata med mamma förr i tiden när jag hade problem med Lisa, men nu är både pappa och mamma döda, så det går inte. Vi får klara oss bäst vi kan helt enkelt, och det fungerar ju fortfarande, även om vi inte direkt stormtrivs med livet. Men det väntar vi oss inte heller att vi ska göra. Vi vet i alla fall varför vi har det som vi har det. Timmy kommer inte tillbaka och vi kommer i alla fall inte få det sämre än vi redan har det.

Gordon om vännerna

Jag träffade mina bästa vänner på high school. Tre galningar som kom att följa mig hela livet. Robbie, Mel och Vern. Vi har hängt ihop sedan skolan och de är egentligen de enda människor jag verkligen litar på förutom mig själv. Vi syns ju tyvärr inte så ofta nu för tiden, det blir mest på vår årliga fiskehelg vi träffas allihop. Men förra året var jag precis mitt uppe i flytten till Richland och hade inte tid att åka. De andra hade också fullt upp och vi sågs inte alls den sommaren. Det är i stunder som de som jag lever på minnena. Kan inte låta bli att skratta när jag tänker på hur vi när vi var yngre brukade skjuta ekorrar från Robbies fönster.

Han har varit den som alltid sett till att vi hållit kontakten allihop. Robbie är den som alltid ställer upp, man kan lita på honom vad det än gäller. Han är kanske inte den skarpaste av guds skapelser. Eller han är lite efter, om man skall vara helt ärlig. Men han gör i alla fall sitt bästa, och har knegat på Fords fabrik hela livet sedan high school tog slut. Men efter olyckan där han gjorde illa foten har han mest suttit på verandan och tagit det lugnt. Han lyckades ju nästan stämma Ford, men de mutade av honom med en heltidslön på livstid. Han fick jackpot, för första gången i livet. Han är en bra karl Robbie, men lite dum, som Mel brukar säga.

Mel, ja, han är ju den direkta motsatsen till Robbie. Lyckad på alla tänkbara sätt. Han har en vacker fru, Alice, som han gifte sig med direkt efter high school. De flyttade till ett hus, skaffade barn och har nu tre stycken. Deras äldsta grabb är utflyttad, men de två döttrarna bor fortfarande kvar. De är väl i åldern då de börjar gå på dans och träffa pojkar, så Mel har väl en hel del att säga dem om hur pojkar i den åldern kan vara. Kan tänka mig att det ibland går hett till vid middagsbordet, men Mel brukar kunna prata omkull vem som helst, antar att man måste kunna det om man är bilförsäljare. Vern har väl alltid varit lite avundsjuk på Mels jobb, han kan antagligen mer om bilar, men har inte rätt säljarstil.

Han är trots allt mycket charmig Vern. Men han duger inte mycket till att behålla ett jobb, så länge jag kan minnas har han alltid gått från anställning till anställning, men inte lyckats stanna vid något längre än ett halvår. Robbie fixade till och med ett jobb åt honom nere på fabriken, men det fungerade som vanligt inte alls bra. Han kunde visst inte hålla tiderna, och fick sparken. Han har flyttat in till centrum i Baker City, eftersom han inte hade råd att behålla huset. Men han och frugan har ju inga barn, så de klara sig väl på en mindre yta. Men jag tror nog att han och frugan bråkar mycket, och att han kanske dricker lite väl häftigt ibland.

Men å andra sidan. Vem fan dricker inte lite för mycket ibland? Det kan hända den bäste, och vi försöker ju hålla kontakten, se till att alla mår bra, eller okej i alla fall. Mel vet man med för det mesta. Han hör av sig om det är något stort, eller om något bra har hänt. Som förra månaden när han fick en försäljningspremie. Vi hörs över telefon, men eftersom jag flyttade förra sommaren ses vi allihop väldigt sällan. Det är fiskehelgen uppe i reservatet i Blue Mountains som är vår grej, det är den enda stunden vi kan träffas helt för oss själv. Prata minnen, dricka en öl eller två, fiska och bara koppla av. Det känns alltid kul att träffa de andra. De är riktiga vänner.

Gordon om den stundande helgen

Skall bli otroligt skönt att komma iväg från allt. Bara koppla av ett tag, fly från de andra dönickarna på banken, slippa se Lisa sitta melankoliskt i köket och röka under flåkten. Vi fyller bilen med öl, fiskespön och campingutrustning. Kör hela vägen upp till Blue mountains och fiskar i Naches, den största floden i reservatet. Jag behöver verkligen en helg bort från allting, en liten stunds semester med riktigt goda vänner. Så jag tar tåget från Richland till gamla hederliga Baker city och så möter Robbie mig på stationen. Skall bli kul att se alla igen, och jag har köpt med mig en hel del Jack Daniels. Vi har ju ett förlorat år att ta igen efter som vi inte kom iväg förra sommaren, och det skadar inte att ha så det räcker och blir över. Men jag oroar mig inte för att det skall bli över något av drickat. Med Robbie, Mel och Vern vet man att man aldrig behöver truga.

Gordon om fyndet

Visst. Det är klart att det är sorgligt att något sådant kan hända. Jag om någon vet hur det känns att förlora ett barn. Men det fanns inte en chans att jag skulle vända hemåt. Nej för fan, det var självklart att vi skulle stanna, det tror jag alla tyckte. Själv tvekade jag inte en sekund. Vi var där för första gången på två år, och tro fasen att vi ville göra det bästa av tiden. Jag skäms inte för att vi stannade kvar och hade roligt, inte en sekund.

Mel Dorn

55 år, bilförsäljare

”Jodå. Visst fasen har man lyckats här i livet. Det går ju inte att förneka.”

Mel om sig själv

Man är väl lite av en optimist får jag väl säga. Försöker se saker och ting positivt och ta en sak i sänder. Min filosofi är att den som kämpar för något kommer bli belönad i slutändan. Det har fungerat så för mig, och jag är nöjd med livet som jag lever det. Har en fin fruga, tre härliga ungar och en fin bil. Förstås inte så konstigt, med tanke på att jag jobbar som bilförsäljare. Nere hos Galne Ed, Baker Citys bästa bilhandlare.

Mel om livet

Jodå. Visst fasen har man lyckats här i livet. Det går ju inte att förneka. När man har ett stort hus i en fin stadsdel, en fruga som blev vald till årets cheferleader sista året på high school och tre välskapta, fina barn. Alice, det vill säga min fru, har tagit hand om mycket saker och varit ett fantastiskt stöd i min karriär. Hon vet vad jag vill ha, och hon ger mig det, om du förstår vad jag menar. Visst, hon är vild i sänghalmen, och det är väl det som fått mig att lyckas hålla mig från att vara otrogen. Hon är en riktig puma, med sitt långa bruna hår och sina mörka, djupa ögon. Jag kan inte tänka mig något bättre än att komma hem från en riktigt lyckad dag på jobbet och mötas av Alice som står bredvid en vällagad middag framdukad på bordet. Att sedan bara sitta där och äta tillsammans med henne och mina döttrar, och sedan röka en god pipa tobak och titta på TV:n. Det är härligt. Och sedan, sist av allt, avsluta kvällen med en het stund med frugan. Det är livet det. Inte sant?

Jag kommer ju från ett litet trevligare hem än de flesta. Pappa jobbade som bankchef inne i city, och mamma gick självklart hemma och tog hand om mig. Nu för tiden bor mamma och pappa i en lägenhet i Florida. Långt borta från mig och familjen. Det är helt okej, då slipper man ha dem tjtandes och gnatandes i närheten hela tiden. Det är skönt att de har det bra, och att de inte kräver någon uppmärksamhet. De kommer hit över jul och bor här, det får räcka. Ibland åkte vi till dem över Thanksgiving, när barnen var mindre, men nu bryr vi oss inte längre.

Alex, den äldste av barnen har ju flyttat till ett eget hem, ända till Washington, där han läser på college. Det går bra för honom, och det gör mig glad. Får mig att hoppas att Denise och Elisabeth kommer att lyckas lika fint. Denise ställer alltid upp för sin mamma där hemma, trots att hon är tjugotvå och har många andra intressen. Ja, hon är ett riktigt litet sweetheart. Då är det lite värre med Elisabeth. Hon har ju precis börjat upptäcka pojkar, och det blir en hel del förmaningens ord till henne om kvällarna. Ibland börjar hon störtgråta vid middagsbordet när vi pratar, när jag talar om för henne vad som är lämpligt och inte. Då får jag skicka upp henne på rummet, jag kan ju inte acceptera att hon beter sig hur som helst. Att gråta löser ingenting. Nej, man får ta tag i saker om man vill förändra något. Alice brukar ibland ta hennes parti, och det känns ganska ofta som de gaddar ihop sig. Men för det mesta har jag kontroll över situationen. Vad som gjort mig riktigt orolig på sistone är att Denise har sagt till sin mamma att Elisabeth har dejtat en person utan vår vetskap. En neger. Jag vågar knappt tänka på det, och jag ber varje kväll till gud att det inte skall vara sant. Mycket kan jag acceptera. Visst, hon är ung och en annan har ju varit ung själv. Levtt livet som det bör levas. Men det är skillnad på pojkar och flickor, och jag vet vad pojkar i den åldern vill ha. Och speciellt en rofylsten neger. Nej, om det är sant skall det få ett snabbt slut. Sanna mina ord. Den dagen existerar inte då min vackra lilla dotter går på stan offentligt med en neger. Det är bara så det är, och hon har inget att säga om det. Och Alice är helt överens med mig, vi vill att det skall ta slut snabbt, om det Denise har berättat är sant. Det enda som oroar mig är vad

Elisabeth skall tycka om mig ifall jag tvingar henne att sluta träffa den där personen. Jag har alltid varit en perfekt pappa, och det vill jag fortsätta vara. Men jag tror och hoppas. Hoppas att hon skall förstå mig. Om inte annat när hon blir äldre.

Mel om vännerna

Vännerna. Jag skulle snarare kalla dem ”dödspolare”. Sedan high school har vi hängt ihop som ler och långhalm. På senare tid har det förstås inte umgåtts lika ofta, men vänskapen finns där fortfarande, och man vet att det alltid går att ringa någon av de andra och snacka en stund. De är ett gäng sköna kisar. Robbie, Gordon och Vern. Det är klart, att ingen av dem har kanske riktigt samma levnadsstandard som jag. Men det är ju det som är så skönt. De bryr sig inte om sånt, om pengar eller status. De är pålitliga, rejäla karlar. Som folk bör vara. Vi har gjort mycket roliga saker i våra dar, men nu på de senare åren har vi mest kunnat umgåås allihop tillsammans på vår årliga fiskehelg. Vi lastar Robbies bil full med sprit, fiskespön och tält. Sedan kör vi upp och fiskar i Floden Naches som ligger i naturreservatet Blue Mountains, ungefär tjugo mil norrut längs med 84:an. Förra året missade vi chansen, eftersom Gordon flyttade, och vi andra hade också fullt upp. Det var tråkigt, men det får vi ta igen i år. Bättre sent än aldrig.

Och det var förresten nog inte speciellt konstigt att Gordon flyttade. Han och Lisa förlorade sin son Timothy till nazisterna. Han dog någonstans i Frankrike för en helsikes massa år sedan, men det tynger fortfarande Gordon. Han mådde nog inte bra av att bo kvar i huset med frugan. Robbie brukade åka förbi vet jag, bara för att se hur han hade det.

Det är sån han är Robbie. Han tänker ganska mycket på hur vi andra har det, är nästan lite väl självuppoftande ibland. Men man kan ju inte direkt klandra honom för en sån sak heller. Han är lite bakom flötet Robbie, men han är en bra människa, och jag litar på honom. Det är värt mycket för honom, det vet jag. Vår vänskap betyder en hel del, och Vern sade en gång till mig att Robbie såg väldigt mycket upp till mig. Hade aldrig tänkt på att det kunde var så innan Vern berättade det.

Han har nästan alltid någonting att prata om Vern. Och det är väl lite av hans problem, han är bättre på att snacka än agera, och därför har han väl inte direkt lyckats här i livet. Han har gjort det mesta en arbetande människa kan göra. Allt från diskplockare till dammsugarförsäljare. Och jag vet att han är duktig på bilar, tror att han är avundsjuk på mitt jobb. Han tycker nog att jag borde kunna mer om grejerna jag säljer. Och det är sant, jag kan visserligen inte så mycket om bilar, men jag har ett sjujåkla munläder, och det är det som är det viktiga. Han skulle inte kunna sälja dem till folk, det är det som är problemet. Antingen fäster han sig för mycket vid något, eller så bryr han sig inte alls. Det är därför han har flyttat ner till centrum med frugan, till en mindre lägenhet från deras stora hus. De hade inte råd att bo kvar. Men jag antar att de klarar sig bra, eftersom de inte har barn ihop behöver de ändå inte alla de där rummen.

Allting ordnar sig nog i slutändan. Det är så jag brukar tänka, och när det gäller Gordon, Robbie och Vern kunde jag inte vara säkrare. De är ett bra gäng karlar, och jag hade inte varit lika hyggligt skapt om det inte varit för dem. Vi har umgåtts länge, och format varandra. De har hjälpt mig i svåra stunder, och jag har hjälpt dem. Vi hör ihop, på något sätt.

Mel om den stundande helgen

Det skall bli sjujåkla skönt att få komma iväg lite. Det blir en helg med vänner, Jack Daniels, poker och minnen. Och förstås fiske. Vi kommer att ha kul, det vet jag, och jag har sett fram mot den här helgen hela året. Vet att de andra också har gjort det, därför kommer antagligen allt bli precis som vanligt. Kanske kan man fråga någon av de andra vad de skulle gjort om deras dotter hade fått likadan grillen i sitt huvud som min har fått. De brukar veta råd på det mesta, även om det tar emot att prata om det. Lilla Elisabeth är ju fortfarande samma lilla flicka som vid dopet i deras ögon. Men det löser sig. Det är jag säker på.

Mel om fyndet

Okej, det var väl inte direkt roligt. Men för fasen, vi är ju vuxna människor och vuxna människor kan ta vuxna beslut. Vi beslutade oss för att stanna kvar, ha roligt, dricka sprit och låtsas som om inget hade hänt. Kanske kändes det lite olustigt, jag har ju trots allt själv en dotter i samma ålder. Men vi kunde inget göra, och vi gjorde helt rätt i att stanna kvar. Jag hade jättekul under helgen, och kanske dröjer det länge innan vi syns igen allihop. Jag skäms inte för något.

Vern Williams

55 år, mångsysslare

"Tja, man är ju lite av en joker."

Vern om sig själv

Tja, man är ju lite av en joker. Jag har väl gjort det mesta man kan tänka sig under en livstid, och lite därtill. Dammsugarförsäljare, produkttestare, diskplockare och mekaniker. Nämn ett jobb. Jag har haft det. Och förlorat det. Det är inte det att jag inte trivs med att arbeta, men människorna brukar vara så trängsinta. Arbetstider, facklig anslutning, gemenskap och allt det där. Det intresserar mig inte så mycket, och det är väl därför jag får gå vidare varje gång. Jag passar inte in helt enkelt, inte på en arbetsplats i alla fall.

Vern om livet

Jag skulle nog kunna vara bitter, men det är jag inte. Vet inte varför, men på något sätt har jag alltid kunnat se något positivt, eller i alla fall humoristiskt med min livssituation. Då är det nog värre för min fru, Mary, hon trivs inte riktigt med mitt sätt att leva livet. Hon såg väl mig som en charmig ung företagsam, men aningen tankspridd herre när vi gifte oss. Men nu är jag nog inte mycket mer värd än luffarna som kommer till stan på tomma godsvagnar. Jag har inte mycket att ge henne förutom min kärlek, och den räcker liksom inte riktigt till i längden. Inte för henne i alla fall. Det är ett evigt tjat om en ny bil, en ny klänning, pengar till mat och cigaretter och så vidare. Visst, jag förstår att hon blir lite desperat, men jag kan inte leva livet på något annat sätt. Det blev ju förstås extra jobbigt för henne när vi tvingades sälja huset vi hade. När vi bodde där kunde hon i alla fall ge en illusion av att vi hade pengar till sina väninnor, men nu är det omöjligt. Vi bor i en liten lägenhet i centrala Baker City, och jag trivs bra med det, men det gör inte hon. Nej gosse,

mitt liv har blivit en enda lång upprepning av samma visa, från morgon till kväll: Om du bara kunde fixa ett jobb, lite pengar och ta hand om din fru. Om jag hade vetat att du var en sån här slarver hade jag aldrig gift mig med dig... Och så vidare.

Men jag är den jag är, och det är jag stolt över. Just nu försörjer jag mig på att korrekturläsa en reklamkatalog för damunderkläder. Det enda som stör mig med jobbet är att de inte har skickat med bilderna till texten. Antar att de förstod att jobbet skulle ta längre tid att utföra om texterna hade stått bredvid bilder av lättklädda damer. Men det är helt okej, jag får ganska bra betalt så fort jag är klar. Och en hemskickad kopia av katalogen när den har tryckts. Förstås.

Vern om familjen

Mary är den enda familjen jag har, och hon finns trots allt där för mig. Fastän jag inte ger henne allt vad hon behöver. Barn har vi aldrig ens pratat om, eftersom den ekonomiska situationen inte tillåtit det, och jag har i ärlighetens namn aldrig velat ha några ungar heller. Vi har det bra för oss själva, jag och Mary, och nu är det ju ändå för sent att sätta igång.

Mamma och pappa har jag inte kontakt med längre. De har inte velat befatta sig med mig sedan jag vägrade plugga på college. Jag hade ingen lust att gå samma väg som pappa. Ta över familjeföretaget och leva mitt liv som han levde sitt. Skobutiken har ju för den delen gått omkull, precis som jag trodde att den skulle göra. Och jag kan tänka mig att de lägger en del av den skulden på mig också. Att om jag hade funnits där så hade pappa orkat ta hand om butiken bättre, och då hade den överlevt. Men jag tror inte det, jag vet inte alls faktiskt. Jag tyckte och tycker fortfarande att de borde respekterat mitt beslut. Men å andra sidan, att någon i min ålder gjorde så på den tiden, var helt otänkbart. Det är väl därför vi inte har sett varandra på över tjugo år, förutom när vi stöter på varandra någonstans nere i centrum. Men vi hälsar inte ens på varandra.

Nej. Familjen för mig är Mary. Och mina vänner. De håller jag mycket kära och utan dem hade jag inte varit den jag är idag. De har alltid stöttat mig och vi har haft jättekul tillsammans. De är som bröder för mig. Familjen som jag aldrig hade i mitt föräldrahem.

Vern om vännerna

Ett gäng riktigt rejäla karlar. Robbie, Gordon och Mel har betytt otroligt mycket för mig genom åren. Vi träffades på high school och har hängt ihop sedan dess. De är väl egentligen de enda människor jag verkligen litar på förutom mig själv. Vi syns ju tyvärr inte så ofta nu för tiden, det blir mest på vår årliga fiskehelg vi träffas allihop. Men förra året var Gordon precis uppe i flytten till Richland, och hade inte tid att åka. De andra hade också fullt upp och vi sågs inte alls den sommaren. Det är i stunder som de som jag lever på minnena. Kan inte låta bli att skratta när jag tänker på hur vi brukade skjuta ekorar hemma från Robbies fönster i hans föräldrahem. Men visst, så är det ju. Folk har olika scheman, olika mycket att göra, och det är inte alltid alla kan finna tid till att träffa vännerna. Speciellt inte om man har familj, det förstår jag.

Mel till exempel, han har fullt upp med sina döttrar, båda två är i åldern då man börjar titta på pojkar ordentligt. Det är klart att han har mycket att göra, med jobbet och allt. Jag kan väl ibland känna att det är lite dumt att han har det där jobbet som bilförsäljare. Han kan inte så mycket om bilar, jag kan betydligt mycket mer, ändå är det han som har en fet lönecheck i brevlådan i slutet på varje månad. Men vad fasen, inte skall jag låta som en dålig förlorare. Mel har det bra, och han förtjänar det! Det brukar alltid Robbie säga, när en illa vald mening slinker ur mig.

Han är sån Robbie. En riktig nallebjörn som brukar se till folks bästa. Han har en fruga som mest är ute och ränner på saker hela tiden och själv sitter Robbie mest på sin veranda och dricker öl. Ibland tar han sin röda Buick, som han köpt av Mel, ner till min lägenhet och så sitter vi i mitt kök och pratar lite, röker en cigarett och dricker öl tillsammans. Han är en bra karl,

Robbie, men lite bakom flödet. Han är inte ett geni, men han ställer upp för sina vänner, och för mig är det som betyder något. Han har ett gott hjärta, och det är viktigast av allt.

Och om Robbie har ett gott hjärta har väl Gordon ett brustet. Han förlorad sin grabb, Timothy, under andra världskriget. Nazisterna knäppte honom och lämnade honom att dö på ett fält med sockerbetor. Gordon har inte varit sig lik sedan det hände, trots att det är över tio år sedan. Antar att sånt kan få en att tappa fattningen totalt, och det var bra att han och frugan flyttade till Richland, en stad några mil bort, förra sommarn. Han fick jobb som chef på stadsbanken och det var nog bra för honom att komma bort från huset där de bott hela tiden. Det måste ha påmint honom om Timothy, och det måste ha gjort fruktansvärt ont.

Det är nog så det fungerar, det gör ont ibland. Och vi har alla haft våra svårigheter, men vi tar oss genom dem, förr eller senare. Vi har trots allt varandra, och det betyder något. Det känns skönt att alltid ha någon att ringa till när allt känns hopplöst. Robbie, Mel och Gordon. De är mina bröder. Det är bara så det är.

Vern om den stundande helgen

Skall bli otroligt skönt att komma iväg från stan. Bara koppla av ett tag, fylla bilen med öl och fiskespön. Kör hela vägen upp till Blue mountains och fiska i Naches, den största floden som flyter i reservatet. Jag behöver verkligen en helg bort från allting, en liten stunds semester med riktigt goda vänner. Skall bli kul att se alla igen, och jag har köpt med mig en hel del Jack Daniels. Vi har ju ett förlorat år att ta igen, och det skadar inte att ha så det räcker och blir över. Det är en tilldragelse värd att fira. Att vi fyra träffas allihop, för första gången på två år.

Vern om fyndet

Det kändes lite olustigt till en början, det får jag väl erkänna. Men de andra tog det ju med ro och efter ett tag kändes det nästan som om vi alla hade glömt bort det. Vi drack, vi hade trevligt, spelade kort och umgicks. Precis som vanligt. Ingen ville liksom ge vika och åka hem, vi hade längtat för länge efter helgen. Nej, ta mig tusan om jag skulle skämmas för att vi hade roligt och fiskade. Jag ångrar inte att vi blev kvar vid floden och hade det trevligt. Inte en sekund.

Jag var ute och fiskade ensam, denna trista höstkväll.
Fiskade medan det skymde allt mer och mer.
Fylld av bottenlös sorg och sedan
fylld av bottenlös glädje när jag drog in
en silverlax mot båten, och doppade en håv in under fisken.
Heliga hjärta! Jag blickade ner i det strömmande vattnet,
och sedan upp mot bergens mörka rand
bortom staden, och ingenting alls tydde på
att jag skulle drabbas så svårt av denna längtan
att komma tillbaka än en gång, innan jag dör.

Raymond Carver, Kväll

Med så mycket vatten inpå knutarna utspelar sig någon gång i slutet på femtio-talet, i Amerika. I norra Oregon för att vara mer precis. Det exakta året är inte intressant, det viktiga är att det var bättre förr. Folk var pålitligare, krig var hederligare och ungdomarna respekterade de äldre. Scenariot är helt och hållet inriktat på karaktärsspel, inget annat. Det handlar om fyra gamla vänner som åker upp till bergen för att dricka sprit, spela kort och fiska tillsammans för första gången på länge. Utan frugorna, utan bruset från staden i bakgrunden. I ensamhet.

Scenariot är baserat på novellen med samma namn av Raymond Carver.

www.asf.se